

σι λόγον τῆς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδος. Μεταξὺ δὲ πολλῶν ἄλλων λόγων, ἔχεις καὶ τὸν ὁποῖον ἤδη σοῦ ἔθνηκα πρὸ ὀφθαλμῶν· ὅτι οἱ πρῶτον τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν ἀσπασάμενοι, οἱ καὶ χάριν αὐτῆς ἀπαρνηθέντες τὰς παιδιόθεν προλήψεις καὶ πονηράς ἔξεις, πολλάκις δὲ καὶ τοὺς φίλους, καὶ τὴν ἀνέσιν καὶ ἀσφάλειαν αὐτῶν, πρέπει νὰ εἶχαν ἰσχυράν τινα ἀποδείξιν πληροφοροῦσαν αὐτοὺς ὅτι ἠλήθευεν. Οὐχὶ δὲ μόνον παρὰ τῶν Χριστιανῶν συγγραφῶν τῆς Καινῆς Διαθήκης μανθάνομεν πόσα εἶχαν νὰ ὑποφέρωσι καὶ νὰ πράττωσιν οἱ τὸ Εὐαγγέλιον ἀσπαζόμενοι. Καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ πράγματος βεβαιούμεθα, πόσον μεγάλαί πρέπει νὰ ἦσαν αἱ δυσκολίαι τῶν. Ὅθεν κάμμιαν ἀμφιβολίαν δὲν ἠμπορούσαμεν νὰ αἰσθανώμεθα, ὅτι, Χριστιανοὶ γενόμενοι, παρεκινήθησαν ὑπὸ τινῶν ἰσχυρῶν λόγων, ἀκόμη καὶ ἂν ἠγνοοῦσαμεν ὁποῖοι ἦσαν οἱ λόγοι αὐτοί.

Δυνατὸν ὅμως εἶναι καὶ νὰ ἐρευνήσωμεν καὶ νὰ μάθωμεν τίνες λόγοι ἐπληροφόρησαν αὐτοὺς τὴν ἀλήθειαν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Διὰ τοῦτο δὲ ὀφείλομεν ἅπαντες, καθ' ὅσον ἔχομεν εὐκαιρίαν, μάλιστα ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις, ὁπότε καὶ μεταξὺ μας ἀνεφάνησαν ἐν ἐμπαιγμονῇ ἐμπαίχται, νὰ μάθωμεν ἐπὶ τινῶν βάσεων ἡ θρησκεία στηρίζεται, διὰ νὰ ἤμεθα πάντα καιρὸν ἔτοιμοι πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος. Δῆλον δὲ ὅτι οἱ Ἀπόστολοι ὄχι μόνον ἀπήτουν παρὰ τῶν νεοφωτιστῶν νὰ ἦναι ἔτοιμοι νὰ δίδωσι λόγον, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι ἐχορήγουν εἰς αὐτοὺς λόγους· καθότι πῶς ἠδύναντο νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτοὺς, χωρὶς νὰ παραστήσωσιν ἱκανὰς ἐναργείας ὅτι ἡ θρησκεία ἦτον ἀληθινή;

Τοῦτο δὲ διακρίνει τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν ἀπὸ τὰς τῶν Ἑθνικῶν· ἐκ τῶν ὁποίων φαίνεται ὅτι κάμμία δὲν ἐπεκαλέσθη ἀποδείξεις πρὸς στήριξιν ἑαυτῆς, οὐδ' ἐζήτησε νὰ πιστεύεται δι' ἄλλο τι, εἰμὴ ὡς ἡ ἑκπαλαὶ καθεστῶσα θρησκεία τοῦ τόπου. Ἡ Χριστιανικὴ ὅμως θρησκεία εἰσῆχθη ἐναντίον ἀπασῶν τούτων, διὰ μέσου τῶν διδομένων λόγων, — διὰ τῆς ἀποδείξεως, ἥτις ἐπληροφόρησε τοὺς πρῶτους Χριστιανούς, ὅτι ἀληθὺς προῆλθεν ἐκ Θεοῦ. Ὅφειλε ἄρα ὁ Χριστιανὸς νὰ μάθῃ ὁποῖα εἶναι ἡ ἀπόδειξις αὐτῆς.

ΠΕΡΙ ΧΑΡΤΟΦΟΡΙΑΣ.

ΔΕΝ ὑπάρχει πάθος εἰς τόσας φέρον ὑπερβολὰς, ἡ ῥίπτον τοὺς ἀνθρώπους εἰς τοιαύτην πολὺπλοκον σειρὰν ἐγκλημάτων καὶ κακιῶν, καὶ τόσον ἐντελῶς ἀφανίζον ὁλοκληρῶς οἰκογενείας, ὅσον ἡ τοῦ χαρτοπαιγνίου ὀλεθριωτάτη λύσσα. Αὐτὸ γεννᾷ καὶ περιθάλλει παντὸς εἶδους ἄτιμον αἰσθημα· τρέφει τὴν φιλαργυρίαν, τὸν φθόνον, τὴν ὀργήν, τὴν κακεντρέχειαν, τὴν ὑπόκρισιν, τὸ ψεῦδος, καὶ τὴν μωρὰν πεποιθήσιν εἰς τὴν ἀόμματον τύχην· πολλάκις ἀγεί εἰς δόλον, ἐριδας, φόνον, κιβδηλίαν, χαμέρπειαν, καὶ ἀπελπισίαν· καὶ μᾶς ληστεύει κατὰ τὸν πλέον ἀσυγχώρητον τρόπον ἀπὸ τὸν μέγιστον

θησαυρὸν — τὸν χρόνον. Οἱ μὲν πλούσιοι πράττουν ἀνόητα κινδυνεύοντες τὸ ἀργύριον αὐτῶν εἰς ἀδήλους κερδοσκοπίας· οἱ δὲ ὀλίγον ἔχοντες νὰ κινδυνεύσωσιν ἀνάγκη πᾶσα μετὰ δειλίας νὰ παίζωσι, καὶ δὲν ἔμπορουν πολὺν χρόνον νὰ ἐξακολουθῶσι παίζοντες, καθὼ ὑπόχρεοι ὄντες εἰς τὴν πρώτην βαρεῖαν πληγὴν νὰ παραιτηθῶσιν· ἢ, ἐὰν τὰ πάντα ῥιψοκινδυνεύσωσιν, ὥστε νὰ βιάσωσι τὴν ἀόμματον θεὰν νὰ μειδιάσῃ ἐπὶ τέλους καὶ εἰς αὐτοὺς, μανιωδῶς ἐμβαίνουν εἰς κίνδυνον νὰ καταντήσωσι διαμίας ἐπαῖται. Σπανίως ἀποθνήσκει πλούσιος ὁ χαρτοφόρος· ὅσοι δ' ἔλαβαν τὴν καλὴν τύχην ν' ἀποκτήσωσι χρήματά τινα κατὰ τὸν ἄθλιον τρόπον τοῦτον, καὶ ἀκόμη ἐξακολουθοῦν παίζοντες, εἶναι διπλῆς μωρίας ἐνοχοί. Κάνενα τοιοῦτον ἄνθρωπον μὴν ἐμπιστεύεσαι, ὁποιοῦδήποτε βαθμοῦ ἡ χαρακτηῖρος καὶ ἂν ἦναι.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ.

ΕΝΤΑΥΘΑ κεῖται εἰς, τὸν ὁποῖον οὔτε ζῶντα ἡγάπα κάνεις, οὔτε ἀποθανόντα ἐθρήνησεν· ἀνὴρ ὅστις δὲν ἐπέτρεπε δαφίλειαν εἰς ἑαυτὸν, βοήθειαν εἰς τοὺς φίλους, ἢ ἀνακούφισιν εἰς τοὺς πένητας· ὅστις ἐλιμοκτόνει τὴν οἰκογένειαν, κατεδυνάστευε τοὺς γείτονας, ἐβασάνιζε δ' ἑαυτὸν διὰ ν' ἀποκτήσῃ ὅσα δὲν ἤθελε νὰ χαρῇ· ἐπὶ τέλους, ὁ Θάνατος, ἐλεημονέστερος εἰς τὸν φιλάργυρον παρ' ὅσον ὁ ἴδιος ἦτο πρὸς ἑαυτὸν, ἀπέλυσεν ἐκεῖνον μὲν ἀπὸ τὰς φροντίδας, τὴν δὲ οἰκογένειαν αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἐνδειαν· κεῖται δ' ἐνταῦθα μετὰ τοῦ κοπροσκώληκος τὸν ὁποῖον ἐμιμεῖτο, καὶ μετὰ τοῦ χύματος τὸ ὁποῖον ἡγάπα, τρέμων τὴν ἀνάστασιν, καὶ διότι φοβεῖται μήπως εὖρη τὸ ἀργύριον αὐτοῦ δαπανημένον ὑπὸ τῶν κληρονόμων, καὶ διότι δὲν ἐθυσάρισεν ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορῶσουσιν, οὐδὲ κλέπτουσι.

ΚΑΤΑ τὸ ἔτος 1837 κατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν Κακουργιοδικείων τῆς Γαλλίας 8094· ἐξ αὐτῶν 5117 κατεδικάσθησαν ὡς ἐφεξῆς, 33 εἰς κεφαλικὴν ποινὴν, ἐκτέλεσθῆσαν κατὰ μόνον 25· 177 εἰς διὰ βίου δεσμά· 782 εἰς πρόσκαιρα δεσμά· 856 εἰς εἰρκτὴν· 3230 εἰς ἐπανορθωτικὰς ποινὰς, καὶ 39 εἰς ἀπλὴν φυλάκισιν ἐντὸς σωφρονιστικοῦ καταστήματος. Ἐνώπιον δὲ τῶν Πλημμελειοδικείων κατηγορήθησαν 193,065· ἦτοι ἄνδρες 154,808, καὶ γυναῖκες 38,257· ἐξ αὐτῶν 28,541 ἠθώθησαν, καὶ 164,524 κατεδικάσθησαν εἰς πρόστιμα καὶ φυλάκισιν, καὶ λοιπά.

ΠΟΛΛΟΙ γενναίως συνεισφέρουν χρήματα διὰ νὰ στολίσωσι μὲ τὰ φῶτα τῆς παιδείας τὰ τέχνα τῶν ὀλιγώτατοι ὅμως προσπαθοῦν οἱ ἴδιοι ὅπως οὖν νὰ φωτισθῶσι, διὰ νὰ μὴν ἀφίνωσιν εἰς ἄλλους ἅπασαν τὴν διεύθυνσιν τῆς τῶν φιλάτων ἐκπαιδεύσεως.